

εἰς αἰθερίας κορυφὰς κ' εἰς βάρσθρα,
τ' ἀμέριμνά μου ν' ἀντηχῶσιν ἄσματα,
κατόπιν τῆς αἰγάρου νὰ κρημνοβατῶ,
καὶ νὰ πλανῶμαι τὸν θηρίαν σύνοικος
ἀλλ' ὄχι τῶν ἀνθρώπων; Ἄν μ' ἐσπάραιτον.
δρυμῶνων ἄρκτοι, ἂν μ' ἐκύλιε νεκρὰν
σκοτοδινία εἰς πυθμένα χάσματος,
ἐγὼ εὐδαίμων! Ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ζωῆς,
ἀγνοουμένη ὡς τὸ ἄνθος τῶν βουνῶν,
εἰς τὰς ἐρήμους τῶν βουνῶν θὰ ἐπιπτον.

Τὶ τὴν ἀγρίαν μόνωσιν κατέλιπον
καὶ ἦλθα πρὸς ἀνθρώπους; Τί ἐζήτησα
νὰ ἐξυπνίσω τὴν νεκρὰν καρδίαν μου
εἰς ἀβιώτου βίου πικρὰν αἴσθησιν;

Αἶ! μὲ μισεῖς. . . .»

Γόησσα καὶ πεπειραμένη ἀπαιτεῖ ὅπως ἐπιβάλλῃ τὴν πειθὴ εἰς τοὺς μεθ' ὧν συνομιλεῖ, δεικνυμένη ἄλλοτε πρᾶξι, ἄλλοτε ἥρεμος, ἄλλοτε μαινομένη. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς εἶναι ἐκ τῶν πρωτευόντων ἐν τῷ δράματι τούτῳ καὶ ὁ θάνατός της σφραγίζει τὸ ὅλον δράμα.

Ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσωπον τῆς Καλλιππῆς δὲν εἶναι ἐκ τῶν δευτερευόντων ἐν γένει δ' εἰπεῖν, τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος τούτου ἐκτὸς τριῶν ἢ τεσσάρων δρῶσιν μετὰ μεγάλης ζωηρότητος καὶ οὕτως εἰπεῖν ἐρίζουσι περὶ τῆς θέσεως τοῦ πρωταγωνιστοῦ. Τοῦτο δὲ συμβαίνει συνήθως εἰς τὰ ἐκτεταμένα δράματα, ἀλλὰ πολλάκις ὁ πρωταγωνιστὴς τούτων καὶ σιγῶν καὶ μὴ φαινόμενος συχνῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἶναι οὐχ ἥττον ὁ κρῖκος τῆς ἀλληλουχίας τῶν σκηνῶν, τὸ ἀντικείμενον τῶν διαλόγων, ἢ συνεκτικὴ κόλα τοῦ ὅλου δράματος.

Κλείοντες τὴν μικρὰν ταύτην βιβλιογραφικὴν σημείωσιν ἀνευ ἀναλύσεως τοῦ χαριεστάτου τούτου δράματος ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀφήνομεν ἡμιτελῆ τὴν βραχυτάτην ταύτην σημείωσιν, ὑποχρεούμενοι εἰς τοῦτο ὑπὸ τῆς ἐλλείψεως τοῦ χρόνου καὶ γώρου ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ. Πεπεισμένοι δὲ ὅτι σήμερον, ὅτε ἀκόμη τὸ τέμενος τῆς Ἑλληνίδος Μελπομένης μένει ἀτελές, οἱ Τριάκοντα ὡς ἀττικουργεῖς τμήμα ἀετώματος, θέλουσι καλλωπίσει τὴν ὄψιν τοῦ ναοῦ τούτου, ὁτρύνωμεν ἐκείνους, εἰς ὧν τὰς καρδίας δὲν εἰσεχώρησεν ἐτιόευσός της ὑλικῆς ναρκώσεως νὰ μελετήσωσι μετὰ προσοχῆς τὸ νεφανές τοῦτο προῖόν της Ἑλλ. εὐρυίας, τὸ γλυκὺ τοῦτο μελωδῆμα πολυτί-

μου λύρας πρὸ ἐνιχυτῶν πολλῶν τερπούσης τὴν φρένα τῶν φιλομούσων.

Τ. Δ. ΑΜΠΕΛΑΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

* *

Κυρία τις συγγράψασα τραγωδίαν, εἰσῆλθε παρὰ τῇ Κυρίᾳ Λομβέρτου ἵνα τῇ ἀναγνώσῃ τὸ πόνημά της. Σταθείσα δὲ ὀρθία ὅπως κάλιον ἀπαγγεῖλη, ἤρξατο ὡς πῶς; α' Βξ Ἀραβίας φθάσασα ἀφοῦ ἡ Εἰμαρ- (μέ-η. . . .)

Ἡ Κυρία Λομβέρτου διέκοψεν αὐτὴν παρὰ χρῆμα διὰ τοῦ ἐπομένου αὐτοσχεδιασματος:

«Κυρία μου, καθήσατε, φαίνεσθε κουρασμένη»

* *

Βάρθ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Φιλαύτου» πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ Κολαρδῶ (διάσημος φιλόλογος) ἠσθένει βαρέως, ἀπῆλθεν εἰς ἐπίσκεψίν του. Εὐρὼν δὲ αὐτὸν εἰς κατάστασιν ν' ἀκούῃ καὶ νὰ ἐννοῇ εἰσέτι — Φίλε μου, τῷ λέγει, θλίβομαι ἐγκαρδίως διότι σὰς εὐρίσκω εἰς τοιαύτην θέσιν, ἐν τούτοις θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοι κάμνῃτε τὴν χάριν ν' ἀκούσῃτε μίαν εἰσέτι φορὰν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Φιλαύτου μου. — Ἀλλὰ, ἀπήντησεν ὁ Κολαρδῶ, βλέπετε ὅτι ὀλίγαι μόνον στιγμαὶ ζωῆς μοὶ μένουσι. — Ἀλλοίμονον! τὸ βλέπω, ἐπεῖπεν ὁ Βάρθ, ἀλλὰ δι' αὐτὸ τοῦτο θὰ λογιζώμαι εὐτυχὴς ἐὰν τὸ πόνημά μου τύχῃ τῆς ἐγκρίσεώς σας. Ἐπέμεινε δὲ τόσον, ὥστε ὁ τὰ λοιπὰ πνέων φιλόλογος ἠναγκάσθη νὰ συγκατανεύσῃ ἀφοῦ δὲ ἠκροάσθη τῆς ἀναγνώσεως μέχρι τέλους χωρὶς οὐδεμίαν νὰ προφέρῃ λέξιν, — Ἐλλεῖπει ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Φιλαύτου ὃν διακωμῶδεῖτε, εἶπε, πολύτιμός τις ἰδέα. — Θὰ μοὶ τὴν εἶπητε; ἠρώτησεν ὁ Βάρθ. — Ναι, ὑπέλαβε γελῶν ὁ πάσχων τὸ ν' ἀναγκάξῃ φίλον ψυχορραγοῦντα ν' ἀκούσῃ ἐκ δευτέρου τὴν ἀνάγνωσιν πενταπράκτου κωμωδίας.

Νέα τις ἡθοποιὸς ὑποκρινομένη ἐν τινὶ
θεάτρῳ τοῦ Λονδίνου τὸ πρόσωπον τῆς
Λαίδυ "Αννης ἐν τῇ τραγωδίᾳ α' Ριχάρδος
Γ'. » καθ' ἣν στιγμὴν ἀπήγγελλε τὰς λέξεις. .
Ἄ! πότε θὰ ἔχω ὀλίγην ἡσυχίαν; — Ποτὲ
Κυρία μου, εἰάν δὲν πληρώσητε τὰ τριά-
κοντα σελήνια ἅτινα μοι ὀφείλετε» ἀνέ-
κραξεν εἰς ἓκ τῶν δανειστῶν αὐτῆς ὅστις
παρευρίσκειτο ἐκεῖ.

Ὁ διάσημος σατυριστὴς Πῶπ, ἦτο κυ-
φὸς καὶ ῥαιβοσκελὴς. Ἡρέραν τινὰ, ὁ βα-
σιλεὺς τῆς Ἀγγλίας παρατηρήσας αὐτὸν
εἰς τινὰ ὁδὸν τοῦ Λονδίνου, εἶπεν εἰς τοὺς
ἀκολουθούντας αὐλικούς· — «Ἐπεθύμουν νὰ
μάθω εἰς τί μᾶς χρησιμεύει ὁ μικρὸς αὐ-
τὸς ἄνθρωπος ὅστις πάντοτε λοξοπορεῖ». .
Τὴν συνομιλίαν αὐτὴν ἀκούσας ὁ Πῶπ, ἀ-
μέσως ἀπεκρίθη· — «ἵνα σὰς κάμῃ νὰ εὐθυ-
πορῇτε Μεγαλειότατε».

Ἐπαίτης τις πλησιάζει μίαν τῶν ἡμερῶν
ιερέα τινὰ καὶ ζητεῖ παρ' αὐτοῦ ἐλεημοσύ-
νην. Ὁ ἱερεὺς δίδει αὐτῷ ἐν δεκάλεπτον.
Μετ' ὀλίγον ὁ αὐτὸς ἐπαίτης ἀποτεινόμενος
πρὸς τὸν ἱερωμένον, ἐλεημοσύνην πάτερ, τῷ
λέγει. — Ἀλλὰ, καλέ μου ἄνθρωπε, ἀπαντᾷ
ὁ ἱερεὺς, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη σοὶ ἔδωσα. —
Μὲ συγχωρεῖτε ὑπέλαβεν ὁ ἐπαίτης, ἐπί-
στευον ὅτι ἐξασκεῖται τὴν ἐλεημοσύνην,
κατὰ τὴν ῥῆσιν τοῦ Εὐαγγελίου, καθ' ἣν
ἡ ἀριστερὰ ἀγνοεῖ τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ, καὶ ἐ-
πομένως ἀπετάνθη ἤδη πρὸς τὴν ἀριστε-
ράν σας.

Π. Κ.

ΠΟΙΗΣΙΑ.

ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Ω! πόσον εἶναι ἄγισ-
καὶ ἱλαρὰ τὰ μέρη,

ὅπου τὴν πρώτην θαλπωρὴν
τοῦ ἔρωτος ἡσθάνθη
ἡ νεαρὰ καρδίᾳ μας!
Ω! πόσον ἐκεῖ χαίρει,
ὅπου τ' ἀγνὰ ἐβλάστησαν
τοῦ ἔρωτος πρωτάνθη!

Ἐκεῖ τερπνὴ ἀνάμνησις
τῶν παρελθόντων χρόνων
τὴν κοιμωμένην μας ψυχὴν
ἐπὶ στιγμὴν ἐγείρει,
καὶ τοῦ θανόντος ἔρωτος
τὸν ἐπιζῶντα πόνον
μὲ τὴν ἀποθανοῦσάν μας
χαρὰν συναναφύρει.

Μᾶς φέρει τὰς θυμῆρις μας
σκηναὶς τὰς παρελθούσας,
τὸν κόσμον, ὅστις ἄλλοτε
ἀπέπνεε μαγείαν·
ἀλλ' ὄχι τὰς ἐλπίδας μας,
ἐλπίδας φεῦ! θνυόσας·
ἀλλ' ὄχι τῆς καρδίας μας
τὴν πρώην εὐτυχίαν!

Ἡ εὐτυχί' ἀπώλετο
κ' ἐφάπαξ κατεστράφη,
καὶ ὅπισθέν της ἔμεινεν
ὡς ἔχνος ἡ ὁδύνη.
Εἰς τάφον ἡ καρδίᾳ μου
ἡ ζῶσα ἐνετάφη,
εἰς τάφον, ἐνθα δὲν οἰκεῖ
τῶν τάφων ἡ γαλήνη!

Ω! ἔλθετε, ὦ! ἔλθετε,
γλυκεῖαι ἀναμνήσεις
νὰ μοῦ παραμυθήσετε
τό πένθος τῆς καρδίας.
Ἐλθετε πόθοι εὐγενεῖς,
ἐλπίδες, καὶ σὺ φύσις
μειδία πάλιν πρὸς ἐμέ,
ὡς ἄλλοτ' ἐμειδίας!

Ἐδῶ εἰς πούτους τοὺς χλωροὺς
καὶ ἡνθισμένους κλάδους
ἐρειδομένη ἤκουε
τῶν οὐρανῶν ἡ κόρη